

ΑΔΗΘΙΝΗ ΧΑΡΑ

— Γιατί, μαμά μου, τή στιγμή που κάνω ελεημοσύνη νοιώθω 'ς τὰ στήθη μου γλυκειά κι' ατέλειωτη χαρά, κι' όταν τὸ χέρι μου κρυφά τὸν ὀβολό μου δίνει γιατί νομίζω πως πιεῶ μ' ἀγγελικά φτερά ;

— Παδί μου, κάθε ἄνθρωπος ὅπου 'ς τὸν κόσμῳ μένει, ἀπ' τή στιγμή που ἐρχεται 'ς τή γῆ νὰ γεννηθῆ ὡς τή στιγμή τὴν ὑστερήν ποῦ φεύγει καὶ πεθαίνει ἔχει ἓνα φύλακ' ἀγγελο ποῦ τον ἀκολουθεῖ.

Καὶ κάθε πρᾶξι του καλὴ ὁ ἀγγελὸς την κρίνει καὶ γελαστός, χαρούμενος σκύβει καὶ τον φιλεῖ, κι' ὅση χαρὰ ἔχει ὁ ἀγγελὸς τόση χαρὰ τοῦ δίνει μ' ἐκεῖνο τὸ γλυκύτατο κι' ἀγγελικὸ φιλί.

Γι' αὐτὸ καὶ σὺ νὰ χρεωστῆς μεγάλην εὐγνωμοσύνην, εὐγνωμοσύνη 'ς τοὺς πτωχοὺς θερμὴ καὶ περιδῶν ποῦ πάντα γίνοντ' ἀφορμὴ μὲ τὴν ελεημοσύνην νὰ χαιρεταὶ ὁ ἀγγελὸς, νὰ χαιρεταὶ καὶ σὺ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΗΣΥΧΟ ΣΠΙΤΙ !

Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σας συστήσω τὸν Γιαννάκη, Κωστάκη καὶ Μιχαλάκη, ἀνεψιούς μου, πολὺ ἀξιόλογα ὑπο-

κείμενα ὅπως θὰ ἰδῆτε· ὁ πρῶτος εἶνε ὀκτῶ ἐτῶν καὶ ἑννέα μηνῶν, ὁ δεύτερος ἑπτὰ καὶ ἡμίσεως, ὁ τρίτος τεσσάρων παρὰ κατὶ. Ἐπιτρέψατέ μοι ἐπίσης νὰ σας παρουσιάσω καὶ τὴν δεσποινίδα Πολύμνιαν, ἡ ὁποία εἶνε ἱκανὴ νὰ θυμώσῃ μαζί μου διότι δὲν τὴν ἐσύστησα πρῶτην. Ἡ δεσποινὴ Πολύμνια εἶνε ἕξ ἐτῶν καὶ ὀλίγων μηνῶν.

Δὲν ἤμπορεῖτε βεβαίως νὰ φαντασθῆτε τί ἡσυχίαν ἔχουν ἀπὸ τὸ πρωτὶ ἕως τὸ βράδυ, ἰδίως τὰς κυριακάς καὶ τὰς ἑορτάς, ὅσοι ἔχουν τὴν εὐτυχίαν νὰ κατοικοῦν πλησίον τῶν τεσσάρων τούτων προσώπων. Καὶ τόσον μεγάλη εἶνε αὐτὴ ἡ ἡσυχία ὥστε ὁ κύριος ὁ ὁποῖος κατῴκει εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα ἠναγκάσθη νὰ μετοικήσῃ τὸν παρελθόντα Αὐγουστον (μολονότι ἦτο διδάσκαλος τοῦ κλειδοκουμβάλου καὶ ἔκαμνε καὶ αὐτὸς πολὺν θόρυβον, διὰ τὸν ὁποῖον ὁμως δὲν παρεπονούντο διόλου τὰ καίμενα τὰ παιδία).

Ἐγὼ ὁ ὁποῖος κατέκχησα ἓνα μῆνα μετὰ τῶν ἀγαπητῶν μου ἀνεψιῶν ἐπέρασα κατὰ τὰλλα πολὺ καλά, πλην μίᾳς κεφαλαγωγίας τὴν ὁποίαν ἀπέκτεσα καὶ ἡ ὁποία με βασανίζει ἀπὸ τότε.

Ἐκράτησα ἄλλως τε μερικὰς σημειώσεις περὶ τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ Γιαννάκη, Κωστάκη, Μιχαλάκη καὶ Πολυμνίας καὶ τὰς ἀναφέρω ἐδῶ διὰ νὰ ἰδῆτε ἂν ὁ διδάσκαλος τοῦ κλειδοκουμβάλου ἢ ἄλλος τις οἰοσθήποτε δὲν ἐσυκοφάντησε τὰ ἀνεψάκια μου.

Εἰς τὰς ἑπτὰ τὸ πρωτὶ ἐξυπᾶ ἡ δεσποινὴ Πολύμνια: «Εἶνε ζεστὸ τὸ γάλα μου; Θέλω νᾶχρ πολλὴ ζάχαρι φωνάζει.

— Μάλιστα· ἔχει ζάχαρι ὅση χρειάζεται· τῆ λέγει ἡ ὑπηρετρία.

— Εἶνε πολὺ ζεστὸ ! μὲ καίει !

— Τότε λοιπὸν περιμένετε ὀλίγον.

— Δὲν θέλω νὰ περιμείνω ! Καὶ ἐπειτα ἰδὲ τὸ γάλα μου ἔχει κἀνὴ πέτσα ἀπὸ πάνω· δὲν το θέλω ! θέλω σοκολάτα!

Ἡ ὑπηρετρία ἀρνεῖται, ἀκούονται φωναί, διαμαρτυρήσεις, θυελλώδεις συζητήσεις, τελειώσασαι μὲ τὸν κρότον θραυομένου φιλιτζανίου.

Ὁ Γιαννάκης, ὁ Κωστάκης καὶ ὁ Μιχαλάκης εἶνε σωστοὶ μηχανικοὶ· παίζουν τὸν σι δ η ρ ο δ ρ ο μ ο ν, παιγνίδι τὸ ὁποῖον ἐφευρε ἡ Πολύμνια· θέτουν εἰς τὴν ἰδίαν

γραμμὴν ὄλας τὰς καθέκλας τοῦ σπιτιοῦ, τοὺς καναπέδες καὶ τὰ ἄλλα ἐπιπλα τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ κινηθοῦν καὶ κινουῦν ὅλην τὴν γραμμὴν εἰς τὴν αἰθουσαν μὲ στροφὴν πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ καὶ διαφόρους ἄλλους ἐλιγμούς τοὺς ὁποῖους δὲν παρετήρησα, διότι ἤμην βυθισμένος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν πολιτικῶν ἐφημερίδων.

Ἐξαφνα φοβερὸς κρότος με συνταράσσει. Ὁ σιδηρόδρομος ἐξετροχιάσθη ! Οἱ σύνοικοι τοῦ κάτω καὶ τοῦ ἐπάνω πατώματος κτυποῦν οἱ μὲν τὸ δάπεδον, οἱ δὲ τὴν ὀροφήν. Οἱ ἀφελεῖς ἄνθρωποι δὲν ἤξεύρω τί ὑπέθεσαν. Ἴσως θὰ ἐνόμισαν ὅτι συνέβη σεισμός !

Τὴν ἐσπέραν, εἰς τὸ δείπνον εἶνε καὶ τινες προσκεκλημένοι. Καταστροφή ! Δύο καθέκλαι ἔχασαν τὰ ἐμπροσθία των πόδια, καὶ μίᾳ τὰ ὀπίσθια τῆς. «Αἱ ! αὐτοὶ οἱ ξυλουργοί, πῶς δὲν ἐργάζονται μὲ στερεότητα πλέον ! ...

Ἐχομεν καὶ λουτρόν. Ὁ Γιαννάκης, ὁ Κωστάκης, ὁ Μιχαλάκης καὶ ἡ Πολύμνια φαίνεται ὅτι εἶνε προωρισμένοι νὰ γίνονν ναυτικοὶ καὶ μάλιστα ναυαρχοί.

Θεῖος τεσσάρων ναυάρχων καὶ μίᾳς ναυαρχίνας. Τί τύχη !

Ἴδου τί συνέβη.

Μετὰ τὸ λουτρόν ἡ ὑπηρετρία εἶχε τὴν ἀπρονοησίαν νὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ παίξουν πλησίον τοῦ λουτήρος. Τότε ἀνεφάνησαν διὰ μίᾳς αἱ ναυτικαὶ τάσεις των.

Κατ' ἀρχὰς ἔκαμον πλοιάρια μὲ τεμάχια χαρτίου τῶν ἐφημερίδων, ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὰ ἀνεποδογύριζον μὲ μεγάλην ταχύτητα, ὁ Γιαννάκης, ὁ Κωστάκης καὶ ὁ Μιχαλάκης ἠθέλησαν νὰ κατασκευάσουν σπουδαιότερον στόλον. Τὰ ἀνοικτὰ ὑποδήματα τῆς μητρὸς καὶ αἱ παντοφύλαι τοῦ πατρὸς ἐρρίφθησαν ἐπὶ

τοῦ σακωνισμένου ὠκεανοῦ, ἀλλὰ δὲν ἀντέχον εἰς τὸ νερὸν περισσότερο τῶν χαρτινῶν φρεγατῶν... «Αἱ ! αὐτὰ τὰ ἀλλεπάλληλα ναυάγια !

Τότε ἡ ναυαρχίνα συνέλαβε μεγαλοφυᾶ ἰδέαν... καὶ τὰ καπέλλα τοῦ μπαμπᾶ ! Ἐχει μόνον μίαν κεφαλὴν καὶ τόσα καπέλλα αὐτὸς ὁ μπαμπᾶς.

Τὸ ὑψηλὸν αὐτὸ καπέλλο, ἐφοδιασθὲν μὲ ἓν ἰσίου σχηματίζει φοβερὸν θωρηκτόν.

Δύο ἄλλα καπέλλα, τὸ ἓν ψάθινον καὶ τὸ ἄλλο μαλακόν, μεταμορφώ-

θέντα εἰς τορπιλλοδόλα, περιφέρονται τριγύρω τοῦ θωρηκτοῦ ἑτοιμα νὰ ἐπιπέσωσι κατ' αὐτοῦ.

Ἀλλὰ ἔξαφνα ἡ ναυαρχίνα πίπτει εἰς

τὸ ὕδωρ, ὁ χειρισμὸς τοῦ στόλου διακόπτεται καὶ ὁ λουτήρ ἀνατρέπεται.

Τότε ἐρχεται ἡ μήτηρ, καὶ βλέπουσα τὴν κατάστασιν ἐκείνην ἐκβάλλει κραυγὰς ἀγανακτήσεως.

«ὦ ! πραγματικῶς ἦσυχὸ σπιτί ! δὲν εἶχα δικαίον ποῦ το ἔλεγα !

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΝΟΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΜΗΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ.18]

Καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν του τὴν εὐφάνταστον, σκοτισμένην ὑπερβολικὰ ἀπὸ τὰς ἀναγνώσεις, ἡ ἰδέα ὅτι ἦτο φυλακισμένος καὶ ὅτι ἐπρεπε νὰ δραπετεύσῃ ἐρρίζωσε πλέον ὀριστικῶς. Ἐπειτα ἠγάπα πολὺ τὰς περιπετείας καὶ ἤθελε νὰ φύγῃ, νὰ λυτρωθῆ ἀπὸ τὸν περιορισμὸν καὶ τὴν μόνωσιν, νὰ περιηγηθῆ, νὰ γνωρίσῃ κόσμον... Ἐπεθύμει νὰ λάβῃ μαζί του καὶ τὸν Ρούλφ, ἀλλὰ δὲν ἦτο βέβαιος ἂν θὰ ἦτο τοῦτο δυνατόν. Ἐπειτα πότος ἤξευρεν εἰς πόσους κινδύνους, εἰς πόσας ταλαιπωρίας θὰ εὐρίσκετο, τὰς ὁποίας ἦτο ἄδικον νὰ συμμερισθῆ καὶ ὁ Ρούλφ.

Ἐρχισε τότε νὰ ἐτοιμάζῃ τὰ τῆς φυγῆς.

Σὰς ἀφίνω νὰ φαντασθῆτε πῶς ἐνεδύθη μόνος του—διὰ πρῶτην φορὰν ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ ἐγεννήθη ! Ἦτο γελοῖον νὰ τον ἰδῆ κανεὶς μὲ τὰς χερίδας ἀνεστραμμένας, μὲ τὰ διάφορα ἐνδύματα φορεμένα ἀτάκτως ὅπως ἔτυχεν νὰ ἔλθουν εἰς τὰς χεῖράς του !

Λαθὼν τέλος τὸ ναυτικὸν πιλιδίον του ἤνοιξε τὸ παράθυρον καὶ ἐπήδησεν ἀθορύβως ἐπὶ τῆς γλῶσς.

Ἦτο πολὺ ἑνωρίς· ῥοδόχρους βαφῆ ἐπλημμύρει τὸν ὀρίζοντα κατὰ τὴν ἀνατολήν καὶ ἡ ὀμίχλη ἐσκέπαζεν ἀκόμη τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς. Τὰ μικρὰ πτηνὰ ἠύχοντο τὴν καλὴν ἡμέραν ἀπὸ τὸ ἓν δένδρον εἰς τὸ ἄλλο.

— Τί ὥρατα που εἶνε τώρα ! Διατί δὲν ἐγερόμεθα ὅλοι μὲ τὴν ἀνατολήν τοῦ ἡλίου !

Ἐνθυμήθη ὁμως ὅτι δὲν ἦτο καιρὸς διὰ νὰ θαυμάζῃ τὴν φύσιν καὶ τὸν ἥλιον, καὶ ἀνεγώρησε τρέχων ὅσον τοῦ ἐπέτρεπον οἱ ἰσχυροὶ του πόδες.

Ἡ ὀμίχλη τοῦ ἀπέκρυπτε τὴν θεάν τῆς θαλάσσης· ἐπὶ τῆς ὁδοῦ δὲν ἔβλεπε κανένα κατὰ τὴν πρωϊνὴν ἐκείνην ὥραν, ἐκτός μικροῦ παιδιοῦ τὸ ὁποῖον ἐπιδιδύρωθε ἐκεῖ πλησίον τὰ δίκτυά του.

Ὁ Βερτίνος ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦ προσέφερε δύο ἡμισείας κορώννας.

— Θέλεις, τῷ εἶπε, νὰ με ὀδηγήσῃς μὲ τὴν λέμβον σου εἰς Μπονσοῦρ ;

— Βεβαίωτατα, ἀφέντη μου, τοῦ ἀπήντησε τὸ παιδίον μειδιῶν πονηρῶς· μὲ αὐτὴν τὴν τιμὴν θὰ ὀδηγούσα καὶ δώδεκα σὰν ἐσᾶς.

Ὁ μικρὸς Κόμης ἐπήδησεν εἰς τὴν λέμβον μὲ ἐλαφρότητα τινὰ χαρακτηριστικὴν τῶν φυλακισμένων οἱ ὁποῖοι δραπετεύουν ἀπὸ τῆς φυλακῆς των. Ἡ λέμβος ἦτο παλαιὰ καὶ ἀκάθαρτος· τὸ κομψὸν λευκὸν φορεματάκι του θὰ ἐλερώνετο φοβερά, ἀλλ' οὔτε κἀν δὲν το ἐσκέπτετο αὐτός. Τὸ παιδίον ἐκωπηλάτει ταχέως μὲ χεῖρας ῥωμαλέας καὶ ἡ παλαιὰ λέμβος ἐπέτα καὶ ἀφρίζεν ἐπὶ τῆς ἀνησυχου θαλάσσης.

Ὁ μικρὸς Κόμης ποτὲ δὲν ἠσθάνθη τὸν ἑαυτὸν του τόσον εὐτυχῆ εἰς τὴν κομψὴν ἐπιμήκη λέμβον, τὴν καινούργη, τῆς θαλαμηγοῦ του. Τοῦτο προήρχετο ἐκ τοῦ ὅτι ἐδῶ, δὲν εἶχε κανένα πλησίον του νὰ του λέγῃ πάντοτε : « Μὴ βρέξῃς τὰς χεῖράς σου ! » ἢ « Μὴ σκύφῃς πολὺ εἰς τὴν θάλασσαν ἢ προπατήτων ἐκείνων τὸ αἰώνιον, τὸ φοβερόν, τὸ μόνοντον «Πρόσεχε !» τὸ ὁποῖον ἤκουε ἀκόμη νὰ βομβῆ εἰς τὰ ὠτά του.

Ἐπὶ τέλος ἐφθασεν ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι μέρους μακρὰν ὁμως ἀκόμη τοῦ Μπονσοῦρ.

— Πρέπει νὰ σας ἀποιδάσω ἐδῶ, πλησίον τῆς παραλίας καὶ νὰ ἐπιστρέψω, διότι ἄλλως θὰ με δεῖρῃ ὁ πατέρας.

— Διατί θὰ σε δεῖρῃ ;

— Διότι ἐπήρα χωρὶς ἄδειαν τὴν λέμβον καὶ τὴν ἔφερα ἐδῶ.

— Ὡστε, ἀπήντησεν ὁ Βερτίνος, μὲ μεγάλην αὐστηρότητα, δὲν ἔχεις κανένα δικαίωμα νὰ μεταχειρισθῆς αὐτὴν τὴν λέμβον !

— Μά, ἀφέντη μου, τί νὰ κάμω ! Μοῦ ἐδώσατε μίᾳ κορρώννα !

— Δὲν εἶχα ποτὲ σκοπὸν νὰ σε ἐξαναγκάσω εἰς κακὴν πρᾶξιν, ἀπήντησεν ὁ Βερτίνος, μὲ τὴν μεγαλητέραν πάντοτε σοβαρότητα.

Ἐπειτα αἶφνης ἠρρυθρίασε. Ἦτο τάχα βέβαιος ὅτι καὶ ἐκεῖνος δὲν ἔκαμνε ὀλονὲν μίαν κακὴν πρᾶξιν ;

Ἡ πρῶμνη τῆς παλαιᾶς λέμβου ἐκτύπα ἤδη ἐπὶ τῶν πετρῶν τῆς παραλίας. Εἰς τὸ βάθος μικρᾶς προκυμίας διεκρίνετο ἐξοχικῆ τις ἐπαυλις.

— Ποῦ εὐρίσκομαι ; ἠρώτησεν ὁ μικρὸς Κόμης ὅταν ἐπάτησεν ἔδαφος.

Ὁ μικρὸς κατεργάρης εἰς τὸν ὁποῖον ἡ ἐρώτησις αὐτῆ ἀπηυθύνετο προσεποιήθη ὅτι δὲν ἤκουσε καὶ ἀπεμακρύνθη ῥαπιδῶς ταχέως. Ὁ μικρὸς Κόμης εὐρέθη στενοχωρημένος καὶ ἀναποφάσιστος. Μόλις ἦτο εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ μεγά-

λου ταξειδιοῦ του, τῆς περιουσίας τοῦ κόσμου, τὴν ὁποίαν ἐσκέπτετο νὰ κάμῃ, καὶ ἀπὸ τώρα ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ προγευματίσῃ. Ἐπροχώρησεν ὀλίγον. Ἡ θύρα τῆς ἀπέναντι ἐπαύλεως ἦτο ἀνοικτῆ, καὶ ἐκ τῆς καπνοδόχης μελανῆ στήλη καπνοῦ ἀνέθρωςκε.

Ὁ μικρὸς Κόμης ἐφοβεῖτο μήπως ἐμποδισθῆ κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ταξειδιοῦ του ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐπαύλεως. Ἄλλως τε ἡ ἀτραπὸς, ἡ ὁποία ἐφεν ἀπὸ τῆς μικρᾶς προκυμίας εἰς τὴν θύραν, ἦτο ἀνώμαλος, γεμάτη ἀπὸ ἀκάνθας καὶ ἐφαίνετο ἄβατος καθολοκληρίαν. Ὁ μικρὸς ταξειδιώτης ἠκολούθησε

« Ἡ γυνὴ τον ἐκτύπηε μὲ ἐκπληξίν » (Σελ. 22, στ. α'.)

τὴν μικρὰν παραλίαν ὁδὸν· ἀλλ' ὁ περιπάτος τοῦ ἐφαίνετο πολὺ δυσάρεστος, ἐνεκεν τῶν πετρῶν, τῶν μεγάλων ὀξείων πετρῶν αἱ ὁποῖαι ἐπλημμύρουν αὐτὴν. Εἶχεν ὁμως τὴν θάλασσαν πλησίον του καὶ ἐμπροσθὲν του τὸν κόσμον ὀλόκληρον εἰς τὴν διάθεσίν του· ἐξηκολούθησε λοιπὸν γενναίως τὸ ταξειδίον του καὶ μετ' ὀλίγον ἐφθασεν εἰς Μπονσοῦρ. Ἐπειδὴ ἦτο πολὺ ἑνωρίς ἀκόμη, ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ Μπονσοῦρ ἐκοιμῶντο. Αἱ περισσότεραι τῶν μικρῶν οἰκιῶν του ἐκρύπτοντο ὑπὸ τὴν γλῶσιν καὶ τὰ δένδρα τῶν κήπων. Τὰ ὑψηλὰ δένδρα τῆς μοναδικῆς ὁδοῦ τοῦ ἀπετέλουν πυκνὴν σκιάν, ἡ δὲ ἐπιφάνεια τοῦ μεγάλου ἔλους του ἀναπαρίστα ὅλην ἐκείνην

την πρασινάδα ως κάτοπτρον μαγικόν. Μία γυνή ήνοιγεν ήδη την θύραν μικροῦ ἀρτοποιείου. Ο μικρός Κόμης έδωγαλεν ευγενώς τον π̄λλον του και της ειπε :

— Ημπορείτε να μου κάμετε την χάριν να μου πωλήσετε ολίγο ψωμί και γάλα;

Η γυνή τον εκύταξε με έκπληξιν και ήρχισεν αμέσως να γελά.

— Ο Θεός να σε ευλογήση, ωραίο μου παιδί! Δέν πωλώ παρα μόνον ψωμί: θα σου δώσω όμως και γάλα επειδή μου άρέσει το άδύνατο προσωπάκι σου. Έμθα μέσα, μικρέ μου ευγενή!

Είσηληθεν. Ητο μικρός οίκισκος σκοτεινός λευκοσκονισμένος από άλευρα, άλλ ή ευωδία του άρτου του ζεστοῦ ακόμη, ήτο πολύ δρεκτική, ο δε μικρός Κόμης έπεινα υπερβολικά.

Μετ' ολίγον ή αρτοποιίς του παρέθεσε μικρόν κύπελλον γάλακτος μετα άρτου. Ο μικρός Κόμης έθεσε την χείρα εις το θυλάκιόν του δια να πληρώση: άλλα φεύ! δέν ειχεν οὔτε μίαν πεντάραν. Έκοκκίνισε πολύ, και έπειτα ώχριάσε. Είπε καθ' εαυτον ότι τα χρήματά του θά του έπεσαν εις την θάλασσαν μαζί με το ώρολόγιόν του: διότι οὔτε το ώρολόγιόν του δέν ευρισκε πλέον.

Ποτέ δέν του ήλθε εις τον νοῦν του ότι ο μικρός κατεργάρας ο όποιος τον έφερε με την λέμβον του, ήδύνατο να του κλέψη τα χρήματα και το ώρολόγιόν του. Μόλον τουτο αυτη ήτο ή θλιβερά αλήθεια! . . .

Έσχηκώθη περίλυπος και ειπεν εις την γυναίκα με έντροπήν:

— Κυρία, σ'ες ζητώ συγγνώμην: ένόμιθα ότι ειχα χρήματα, άλλ' ως φαίνεται θά τά έχασα. Σ'ας ευχαριστώ πολύ δια την καλωσύνην σας, άλλα δέν δύναμαι δυστυχώς να φάγω το ψωμί με το γάλα σας.

Η αρτοποιίς ήτο καλή γυνή και ευγενής τους τρόπους.

— Αυτό το όποιον σ'ες έδωσα, μικρέ μου κύριε, δέν εινε μεγάλο πράγμα, οὔτε ακριβό, και σ'ας το προσφέρω έξ όλης καρδίας, και ο πατήρ σας, ή ή μήτηρ σας ήμπορουν άλλην φοράν να μου το πληρώσουν.

— Όχι! όχι! έψιθύρισε ο Βερτινος ερυθριών.

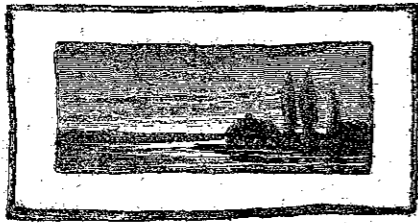
Και φοβούμενος μήπως ή πέινα ήθελέ τον παρασύρει να κάμη πράγμα το όποιον δέν ευρισκεν άξιοπροπές, εξήληθεν αμέσως του άρτοποιείου και ήρχισε να τρέχη προς την δενδροστοιχίαν.

Βεβαίως ειχε πολλά χρήματα, πολλήν περίουσίαν εδίκην του. Όλος ο κόσμος το έλεγεν. Άλλα δέν ήδύνατο να φαντασθή πού ευρισκοντο αυτά τα χήματα: άλλως τε ή απόφασίς του ή αμετάβλητος ήτο να μὴν επανιδῆ ποτέ την

μάμμην του, οὔτε την Δεδόρραν, οὔτε τον Ρούλφ, πριν ή ανακάλυψη την αλήθειαν και εύρη το βασιλείον του.

Διέσχισε το Μπονσουρ και εισήληθε πάλιν εις την έξοχόν, στενάζων εκ της ανυπομονησίας και της πείνης. Δέν επέστρεψε να ακολουθήση πάλιν την παραλίαν, διότι ειχεν άκούση ότι εκείθεν επήγαινον προς το Βεντνὸρ και έφοβετο μήπως ήθελόν τον έμποδίσει από το ταξείδιόν του.

[“Επειτα συνέχεια”
Εκ των της Ouida
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΕΠΙΚΟΣ

Ο ΧΡΥΣΟΣ

Ο χρυσός εινε μέταλλον ευμάλακτον και δύναται να εκταθη όσον οὔδεν άλλο μέταλλον. Απαιτεί δε μεγάλην θερμότητά δια να ταχῆ. Διατηρεί την στιλπνότητά του επί μακρόν χρόνον. Επειδή δέν σκωριάζ, άλλα μέταλλα επικαλύπτονται δια λεπτοτάτων φύλλων χρυσοῦ. Η τοιαυτή επικρύσις γίνεται και εις διάφορα σκεύη και όργανα έξ άλλων μετάλλων δια να φαίνονται ωραιότερα και διαρκουῦν περισσότερον.

Ο χρυσός ήτο γνωστός εις τους ανθρώπους από των αρχαιοτάτων χρόνων. Πάντοτε σχεδόν ευρίσκειται εις την επιφάνειαν του έδάφους ή ολίγον υπ' αυτην εις φλέβας, ή κατά τεμάγια, ή έντός της άμμου ποταμῶν τιων ή ρυάκων: οὔδεποτε δε κείται εις μεγάλη βάθη.

Περί της εύρέσεως του χρυσοῦ υπάρχουν παλαιοτάτη παράδοσις: βωσικός τις άρου ήναψε πυράν έθεσε λίθους του όρους δια να στηρίξη επ' αυτών την χύτραν του: οι λίθοι καιόμενοι ήνοιχθησαν και έξ αυτών εξέρρευσε το λαμπρόν και πολύτιμον μέταλλον.

Όπωςδήποτε όμως βέβαιον εινε ότι εις την τύχην όφείλεται ή ανακάλυψις των διαφόρων χρυσορυχείων.

Χρυσόν παράγουσιν ή Ούγγαρία, τα Ουράλλια όρη, το Μεξικόν, το Περού, ή Χιλή, ή Βραζιλία.

Και έν Έλλάδι εύρέθη χρυσός, ως έν Σκύρω και Πελοποννήσῳ, άλλ' εις ποσότητα έντελώς άσημαντον και άναξιαν λόγου.

Η κατ' έξοχόν χρυσοφόρος χώρα εινε ή Καλλιφορνια. Μέχρι του 1848 οὔδεις έφαντάζετο ότι εκεί υπήρχε τόσο χρυσός. Η ανακάλυψις εβράδυε διότι μέ-

χρι του 1820 την χώραν αυτην κατείχον ήθαγενείς Ινδοί, και μόνον μετα το έτος τουτο παρεχωρήθη αυτη εις τας Ηνωμένας Πολιτείας.

Ο Αμερικανός εις του όποιου τα κτήματα ανευρέθη το πρώτον ο χρυσός έγραφε τότε.

«Δέν δύναμαι να έννοήσω, πώς τόσοι άνθρωποι με πείραν και με σοφίαν διέτρεξαν τα μέρη ταῦτα χωρίς καν να υποπτευθουῦν ότι υπό τους πόδας των επάτου θησαυρούς άμυθητους. Κυνηγοί εξηρευῶν τας κοιλάδας καθ' όλας τας διευθύνσεις των, φυλαί Ινδικαί έξων εκεί από άμνημονεύτων χρόνων και όμως οὔδεις ανεύρε ποτε χρυσόν.»

Η ανακάλυψις έγινεν εκ τυχαίου περιστατικού. Ο Αμερικανός οὔτος ειχεν ιδρύση μηχανικόν προιονιστήριον επί του ποταμίου Φόρκ. Οτε την άνοιξιν του 1848 εκινήθη το πρώτον ή μηχανή εις τους όχοτους εύρέθησαν ψήγματα χρυσοῦ. Το πράγμα έγινε γνωστόν δια μιᾶς και μετα τρεις μήνας δέκα χιλιάδες χρυσοθηρῶν έπλυνον την άμμον του μεγάλου ποταμοῦ Σακραμέντο του όποιου παραποτάμιον εινε ο Φόρκ. Το έπόμενον έαρ χιλιάδες ανθρώπων διηυβύνησαν εκεί από όλα τα μέρη του κόσμου. Εξάγεται δε ο χρυσός δια πλύσεως και διηθήσεως της άμμου του ποταμοῦ, όστις περιέχει ψήγματα του μετάλλου τουτοῦ.

Εις την Αυστραλίαν όμως τα χρυσορυχεία δέν ανεκαλύφθησαν τυχαίως άλλα δια της έπιστήμης και της πείρας. Χρυσοθήρας τις εργασθείς πολὺν καιρόν έν Καλλιφορνια παρετήρησε μεγάλην αναλογίαν μεταξὺ των όρέων της χώρας αυτης και της Αυστραλίας. Διέτρεξε λοιπόν την Αυστραλίαν εξευρεῶν όλας τας κοιλάδας και όλα τα ρεύματα έως ότου ανεκάλυψε την πρώτην φλέβα χρυσοῦ τον Φεβρουάριον του 1852. Οτε τουτο έγινε γνωστόν οι κάτοικοι των πόλεων και των χωριῶν έσπευσαν προς άνίχνυσιν χρυσοῦ. Τα ρεύματα των Κυανῶν όρέων εξηρευνήθησαν σπιθαμὴν προς σπιθαμὴν και πανταχοῦ ιδρύθησαν πλυντήρια χρυσοῦ.

Η εκμετάλλευσις των χρυσορυχείων των Ουραλίων όρέων, ατινα χωρίζουσι την ευρωπαϊκήν από της Ασιατικῆς Ρωσίας, ήρχισεν από διακοσίων περίπου έτων. Ο χρυσός εκεί εινε ανεξάντλητος, ολίγον δε μόνον μέρος της μακρας και εύρειας εκείνης σειρας των όρέων έχει εξερευνηθη μέχρι τουδε. Το ρωσσικόν κράτος εκμεταλλεύεται μόνον μέρος των χρυσορυχείων, τα δε περισσότερα έχει παραχωρήση εις μεταλλευτικάς εταιρείας: ο χρυσός αποταμιεύμενος εις Πέρι μετακομίζεται εις Πετρούπολιν δι' έμπορικῶν συνοδειῶν, τρις του έτους τον Ιούλιον, Δεκέμβριον και Φεβρουάριον.

Ο χρυσός χρησιμεύει εις κατασκευήν νομισμάτων: επειδή όμως εινε πολὺ μαλακός, τίθεται έντός αὔτου και ποσόν τι χαλκοῦ ή αργύρου δια να γίνωνται τα νομίσματα στερεώτερα. Μεγάλην κατανάλωσιν χρυσοῦ κάμνουσιν οι χρυσοχοί και οι άδαμαντοπῶλαι, κατασκευάζοντες περιβλήματα ώρολογίων, αλυσίδας ώρολογίων, περιδέρας, ένότια, ψέλλια, κομβία, διακτυλίδια και άλλα πολύτιμα κοσμήματα και σκεύη. Μεγάλη δε χρήσις αὔτου γίνεται και δια της επικρύσεως. Η ύφαντική μετεχειρίζετο από αρχαιοτάτων χρόνων τον χρυσόν δια την κατασκευήν χρυσοῦν κοσμημάτων εις τα ύφασματα. Τώρα ή βιομηχανία αυτη περριώθη κατά το πλείστον εις τα χρυσοκοσμήματα των στρατιωτικῶν στολῶν και τα χρυσοῦφη αρχιερατικά άμφια. Άλλα τα κοσμήματα ταῦτα δέν κατασκευάζονται εκ καθαροῦ χρυσοῦ, διότι τα σύρματα του χρυσοῦ οὔτε στερεά εινε, οὔτε πολὺ να λεπτυνθῶσιν εινε δυνατόν εκ των συρμάτων τουτων άλλα εινε άργυρᾶ επίχρυσα, άλλα δε εινε άπλῶς όρειχάλκινα, επικυρουῦντα την παροιμίαν ότι «πάν ό,τι λάμπει δέν εινε χρυσός».

ΦΙΛΕΠΙΣΤΗΜΟΝ

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

Ο Αυτοκράτωρ της Ρώμης Νέρων, ο διαβόητος δια την σκληρότητά του, εγεννήθη τῷ 37 μ. Χ. εβασίλευσε δε από του 54—68 μ. Χ. Επ' αὔτου ως και επί των διαδόχων του οι Χριστιανοί υπέστησαν σκληρούς διωγμούς. Εις ένα δε εξ αυτών εθανατώθη και ο γηραιός Πολύκαρπος, μαθητής του Αποστόλου Ιωάννου.

Επί μακρά ετη ήτο επίσκοπος της χριστιανικής κοινότητος έν Συμόρη. Οτε δε ήρχισεν ο κατά των Χριστιανῶν διωγμός ο Πολύκαρπος εσύρθη εις το δικαστήριον ένώπιον του ρωμαίου τοπάρχου.

— Βλασφήμησε τον Χριστον και σε αφίω ελευθερον! τῷ ειπεν ο τοπάρχης.

Άλλ' ο πολιόρθις γέρων απήντησε μετα βαθείας συγκινήσεως:

— Ογδοήκοντα εξ ετη τον υπήρτησα και δέν μοι εβλαψεν εις τίποτε. Πῶς να βλασφημησω τον κύριόν μου, όστις με έσωσε;

— Εχω άγρια θηρία! ειπεν απειλητικώς ο τοπάρχης.

— Ρίψε με να με φάγουν! απεκρίθη ο Πολύκαρπος.

— Αν δέν φοβῆσαι τα θηρία, τότε θα σε ρίψω εις το πυρ δια να καῆς ζωντανός.

— Με φοβερίζεις με το πυρ, το όποιον καιει μόνον ολίγον: άλλα δέν γνωρίζεις ότι υπάρχει και αιώνιον πυρ το όποιον

θα καύση τους εχθρούς της πίστεως; Κάμε ό,τι επιθυμεις.

Και από της στιγμῆς εκείνης το πρόσωπόν του ελαμψεν εξ αγγελικῆς χαρᾶς.

Ο άμαθής εχλος, ο όποιος συνωθείτο πυκνός εις το δικαστήριον εφώναζε θορυβῶδώς.

— Εις την φωτιάν τον Χριστιανόν, ο όποιος εδίδαξε πολλούς να μη θυσιάζουν πλέον εις τους θεούς μας!

Πανταχόθεν δε εφερον ξύλα πολλοί και τα συνεσώρευσαν, δια να αναφθῆ πυρά. Ο γέρον Πολύκαρπος, άρ' οὔ προσηυχήθη, ανέθη θαρραλέως επ' αυτών και μετ' ολίγον ανήφθη ή πυρά.

Άλλ' ως να μη ήθελε το πυρ να εγγίση τον άγιον, αι φλόγες απέμακρύνοντο απ' αὔτον και εφούσκον προς τα έξω ως ιστίον το όποιον κοιλάει η πνοή του άνέμου. Επὶ τέλους ανέθη ο βοηθός του δημίου και δια του ξίφους του εθανάτωσε τον μάρτυρα.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Μικρόν πείραμα.

Προς αποδείξιν του ότι ή αντίστασις του ατμοσφαιρικού αέρος εινε ή εμποδίζουσα τα σώματα να πικτωσιν δια με την αυτην ταχύτητα χρησιμεύει το εξής απλουστατον πείραμα: λαμβάνομεν δεκάλεπτον νόμισμα και στρογγύλον τεμάχιον χαρτίου ολίγον μικρότερον του νομίσματος. Εαν αφίσωμεν να πέσουν συγχρόνως και τα δύο άλλα χωριστά εκάτερον, το νόμισμα θα φθάση εις το έδαφος πολὺ πριν ή φθάση το χαρτίον. Αν όμως κρατουίντες όριζόντιως το νόμισμα θέσωμεν επ' αὔτου το χαρτίον και αφίσωμεν αυτα να πέσουν, βλέπομεν ότι το χαρτίον πίπτει με την αυτην ταχύτητα και το νόμισμα, διότι δέν έχει να υπερικήση πλέον την αντίστασιν του αέρος.

Όρατοί άστέρες.

Ο αριθμός των όρατῶν αστέρων δια τον ᾶοπλον ᾶφθαλμόν εινε, έν αιθριῳ ούρανῳ, μόλις 6,000. Διά του τηλεσκοπίου ο αριθμός των όρατῶν αστέρων αύξάνει σημαντικῶς. Διά των μεγάλων τηλεσκοπιῶν των αστρονόμων δύναται τις να διακρίνη περι τα εξήκοντα εκατομμύρια αστέρων.

Ατύχημα οχληροῦ.

Όχληρός τις αίτητής παρουσιάζεται λιαν πρωί εις τον οίκον βουλευτοῦ όστις ακόμη ήτο εις την κλίνην του.

— Σ'ας παρακαλῶ να με συγχωρήσετε διότι σ'ας εξύπνησα, λέγει ο επισκέπτης.

— Και εγω σ'ας παρακαλῶ να με συγχωρέσετε διότι ξανακοιμούμαι πάλιν, απαντᾶ ο βουλευτής μεταστρεφόμενος.

Άλεκτοροφώνια.

Αι αλεκτορομαχίαι εις τας όποιας τόσοσιν άρέσκονται οι άγγλοι, οι αμερικανοί και οι κινέζοι, απήγορεύθησαν πρό τινος έν Βελ-

γίω: οι δε βέλγοι στερηθέντες του θεάματος τουτου επενόησαν νέου είδους διασκέδασιν: τους άγώνιας της αλεκτοροφώνιας.

Έκαστος άγών διαρκεί συνήθως μίαν ᾠραν: ένώπιον των κλωθῶν, έν εκάστῳ των όποιων εινε εγκεκλεισμένος ανά εις συναγωνιζόμενος αλεκτωρ, ισταται ο άγωνοδικῆς όστις μετρεί και σημειοῖ τα κουκουρίκιον: ο πετεινός δε, όστις εφώναζε περισσότερας φορές κατά το ώρισμένον χρονικόν διάστημα, ανακηρύσσεται νικητής.

Έσχάτως έν τινι άγώνι αλεκτοροφώνιας εις πετεινός, ο κύριος Κοκκιννοσκούφης νομίζω, εφώναζε 134 φορές!

Σοφά λόγια.

— Οι όκνηροί πάντοτε επιθυμουῦν να κάμουν κάτι, άλλ' οὔδεποτε το επιχειροῦν.

— Μη πετᾶς τα παλαιά σου υποδήματα πριν αποκτήσης νέα, μήτε την παλαιάν σου στάμναν, πριν βεβαιωθῆς έν ή νέα κρατῆ το νερόν.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο θεός του Κουφιοκεφαλάκη εινε δια ταξείδι και στέλλει τον άνεψίν του να πληρογορηθῆ πῶτε φεύγει ή δευτέρα αμαθοστοιχία δια τας Πάτρας.

— Να γυρίσης γρήγορα, του λέγει. Ο Κουφιοκεφαλάκης επιστρέφει μετα δύο ᾠρας. — Θεέ μου, δέν ήθέλησα μόνον να έρωτήσω, άλλα: έμεινα εκεί και την είδα με τα ῥία μου τα μάτια να φεύγη εις τας δώδεκα και πέντε.

Εστάλη υπό του Κυρκίου Αριστοτέλους.

* Εις το σπίτι πρόκειται να πάρουν νέον υπηρέτην.

Η κυρία τον έρωτᾶ: — Σεύρεις γράμματα; — Δέν επήγα παρα μόνον εις τα έσπερινά σχολεία. — Εί λοιπόν; — Λοιπόν δέν άναθαν τα φῶτα, για οικονομία. Εστάλη υπό του Λεοντιδίου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

“Ω, και Ανθισμένη Λυγαριά, έγινες τῶνόνι φυτόν θερμοκηπίου: αυτο τουλάχιστον αποδεικνύει το άνθηρόν ύφος της τελευταίας σου επιστολής, την όποιαν με άπειρον ενδιαφέρον ανέγνωσα. Την καιμένην την Νεράϊδα του Γιάλο! ρᾶνε τον τάφον της με ολίγα άνθη και εκ μέρους μου.

Η προθεσμία έντός της όποιας εινε δεκατῆ αι λύσεις εκάστου φυλλαδίου, Ικτις τοῦ Σαραρακηνοῦ, εινε εις μὴν από της εκδόσεώς σου. Είμαι εὐτυχής διότι τόσοσιν θέλγει ήλην την οικογένειάν σας ή άνάγνωσις των φυλλαδιῶν μου.

Τώρα όπου επιστρέψην και πάλιν ή έσσοδος των περιοδικῶν εις Τουρκίαν θα λαμβάνης, έλπίζω, τακτικά το φύλλον μου, Ημέρα της Ατοξέως: ε;

Δεκτόν το ψευδώνυμόν σου, Οδυσσειανέ, άλλα διατι έτέλετες ρωμαϊκόν; Την χαράν σου την έννοῦ και την συμμερίζομαι.

Βεβαίως, Χρύσανθε Βαρότση, να μου γράψης τακτικά. Πῶς μ' άρέσει ο ένθουσιασμός σου! Τι περιπέτεια εινε αυταί, ο Πηλεῦ; Βεβαίως να μοί τας γράψης όλας λεπτομερές. Η

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ελάχιστον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθές· παρασθόν εις την χώραν ημών υπηρεσίας· και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικῆς δραχ. 5.—Ἐξωτερικῆς φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΑΙΘΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 10.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις
Πλατεία Ὀμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δώρου.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1ος.—4

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 12 Μαρτίου 1894

Ἔτος 16ον.—Ἀριθ. 4

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΒΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΡΡΟΝ ΔΕΔΑΒΡΥΓΙΕΣ

[Συνέχεια · ἴδε σελ. 17]

Ἡ συνετὴ αὐτῆ διαγωγὴ εἶχεν ὡς πρῶτον ἀποτέλεσμα τὸ ὅτι ἡ κυρία Μορδάς εὐχαριστέτο ἐκ τῆς παρουσίας τῆς ἀνδραδέλφης τῆς. Τὸ ἴδιον, ἐννοεῖται, καὶ ἡ μικρὰ Εὐτυχία. Οἱ μόνον δυσηρεστημένοι ἦσαν ἀκόμη οἱ μαῦροι. Ἡ Λίνα, ζηλότυπος διότι ἡ Εὐτυχία τὴν παρημέλει τώρα, καὶ ἐπορτίμα ἀντ' αὐτῆς τὴν θείαν τῆς, διαψευθεῖσα δὲ εἰς τὰς ἐλπιδὰς τῆς ὅτι θὰ τὴν ἀπεστρέφετο τοῦλάχιστον ἡ κυρία Μορδάς, ἔκαμε συμμάχιαν μετὰ τοῦ Ἀγηγόρος καὶ τῆς Ἀριάδνης, συμμάχιαν μίσους καὶ ἀντιπολιτεύσεως.

Ἰπὸ τοιούτου ὅρους θὰ διήρχετο ἐκεῖ ἡ θεία Θηρεσία τοῦλάχιστον μὲγα μέρος τοῦ χειμῶνος. Μίαν ἡμέραν ἐπρόκειτο νὰ μεταβῆ εἰς τὸ Δινὰρ πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς συζύγου ἐνὸς συμβολαιογράφου, τῆς ὁποίας ἡ οἰκογένεια εἶχε μὲν ἄλλοτε εἰς Βάννας καὶ τὴν ὁποίαν εἶχε γνωρίσῃ πρὸ τοῦ γάμου τῆς.

«Θέλετε νὰ πάρω μαζί μου καὶ τὴν Εὐτυχίαν;» εἶπε πρὸς τὴν κυρίαν Μορδάς. «Ἐχουν ἐκεῖ παιδιὰ καὶ θὰ διασκεδάσῃ.»

«Ὦ, πολλὸ εὐχαρίστως.»

Οὕτω λοιπὸν, μίαν ἡμέραν ἐκ τῶν τελευταίων τοῦ Ὀκτωβρίου, αἱ δύο δεσποινίδες Μορδάς ἠκολούθουν τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ Δινὰρ, συρόμεναι ὑπὸ ταχύποδος ἵππαριου τῆς Βρεττανίας.

«Ὁ καιρὸς εἶνε γλυκύς» εἶπεν ὁ ἀμαξήλατος «θὰ φθάσωμεν γρήγορα.»

Τὰ πάντα ἦσαν φαειρὰ. Φαειρὸς ὁ ἥλιος, αἱ ἀκτίνες τοῦ ὁποίου ἐπαίαν μετὰ τὰ τελευταῖα φύλλα, φαειρὰ ἢ θάλασσα ἡ σπινθηροβόλοισα ἐν τῷ ὄρω, φαειρὰ τὰ

πηγὰ τὰ ὁποία ἐφαλλαν ἐπὶ τῶν δένδρων, καὶ προπάντων φαειρὰ ἡ μικρὰ πριγκήπισσα Ροζάλβα, ἡ ὁποία περισσότερον ἀπ' ἄλλας τὰς διασκεδάσεις ἠγάπα τὸν ἐφ' ἀμάξης περιπάτον.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ συμβολαιογράφου Ἡ δεσποινὶς Θηρεσία δὲν εἶχε ἔμπρο-

«Ἐπρεξε πλησίον τῆς ἀδελφῆς του»

αναγγεῖλη τὴν ἐπίσκεψιν τῆς, ἐπειδὴ τὸ ἀδέβαιον τῆς ὥρας ἐκείνης τοῦ ἔτους δὲν τῆ επέτρεπε νὰ δεσμευθῆ ἐκ τῶν πρώτων δι' ὑποσχέσεως. Μεγάλῃ συγκινήσει λοιπὸν ὅταν τὸ ὄχημα ἐσταμάτησε πρὸ τῆς θύρας μεγάλης οἰκίας καὶ ἐζήτησαν ἀπὸ μέσα τὴν Κυρίαν Μπρεβάλ.

«Μάξιμε! δὲν εἶνε διὰ τὸ μάθημα;» ζητοῦν τὴ μαμιά, εἶπε κοράσιον δωδεκαετής, τὸ ὁποῖον ὁ θόρυβος τῶν τροχῶν εἶχε φέρῃ εἰς ἐν τῶν παραθύρων τοῦ δευτέρου πατώματος. Ἐκεῖνος πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπηυθύνετο ἀφῆκε τὸ ἑλληνικὸν τοῦ θέμα, καὶ ἔπρεξε πλησίον τῆς ἀδελφῆς του, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμήν ἡ Εὐτυχία καθήρχετο ἐκ τῆς ἀμάξης.

«Μπα! καλὴ ἐγὼ τὴν γνωρίζω αὐτήν», ἀνέκραξεν, «εἶνε ἡ μικρὰ κρεόλη, τὴν

ὁποίαν εἶδα εἰς τὸ Δινὰρ καὶ τὴν ὁποίαν οἱ φίλοι μου ἀνόμαζαν πριγκήπισσαν Ροζάλβαν.

— Ἄ, εἶνε ἐκείνη που εἶχε πάντοτε μαζί της ἕνα πουλί, καὶ που τὰ μαλλιά της εἶνε ἄσπρα;

— Μία τοῦφα μόνον, ἀπεκρίθη ὁ ἀδελφὸς τῆς, «ἀλλὰ μὴ σκύπτῃς ἔτσι, Λουκία, θὰ πέσῃς κάτω.

Θέλω νὰ τὴν ἰδῶ καλά... Νά, αἱ κυριαὶ μπῆκαν μέσα τώρα. Νά μας 'μιλοῦσαν νὰ πάμε καὶ μετῆς εἰς τὴν σάλαν! Θὰ σιγουρισθῶ λιγάκι καὶ θὰ διορθώσω τὰ μαλλιά μου. Εἶμαι ἄνω κάτω, ἐπρόσθεσε ρίπτουσα ἐν βλέμμα εἰς τὸ κάτοπτρον.

«Κοκέτα! εἶσαι μιὰ κοκέτα!» τῆ εἶπεν ὁ ἀδελφὸς τῆς, ἂν καὶ αὐτὸς δὲν παρέλειψε ν' ἀλλάξῃ φέρεμα καὶ νὰ πλύνῃ καλά τὰς χεῖράς του, κατακαλιδωμένας ἀπὸ μελάνην —

πρέπει νὰ το ὁμολογήσωμεν.

Ἐν ᾧ ταῦτα συνέβαινον εἰς τὸ σπουδαστήριον ἡ δεσποινὶς Μορδάς καὶ ἡ ἀνεψία τῆς εἰσῆλθον παρὰ τῆ κυρία Μπρεβάλ. Τὴν εὐρον εἰς θάλαμον εὐρύχωρον, ὁ ὁποῖος ἐχρησίμευεν ὡς τραπέζια συγχρόνως καὶ ὡς δωμάτιον ἐργασίας. Μόλις ἐτελειώσε τὸ γεῦμα, ἐσήκωσαν τὰ σκεῦα ἐκ τῆς τραπέζης, ἡ ὁποία ὑπεδέσταζε τώρα τὰ διάφορα ἀντικείμενα τῆς καθημερινῆς ἐργασίας τῆς οἰκοδεσποίνης καὶ τῆς πρωτοτόκου θυγατρὸς τῆς Ἀννίκας. Ἐν σχέδιον ἦτο τοποθετημένον παραπλευρῶς τοῦ κανίστρου, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκοντο φύρῃν μίγδην ἀσπρόρουχα καὶ κνημίδες πρὸς διορθωσιν. Ἐν βιβλίον ἐμαρτύρει ὅτι συχνάκις ἡ μία ἐξ αὐτῶν ἀνεγίνωσκεν, ἐν ᾧ ἡ ἄλλη εἶρ-

τύχη τῶν φίλων μου μ' ἐνδιαφέρει μεγάλως, τῶν φίλων μου ἀνευ ἐρωτηματικῆς, διότι τὸ ἔξευρες ὅτι εἶσαι φίλος μου καὶ δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ θέσῃς ἐντὸς παρενθέσεως τὸ σημεῖον αὐτὸ τοῦ δισταγμοῦ.

Τὸ ψευδοῦνον σου, *Λιονοσκεπὴ Ὀλυμπε*, μ' ἀρέσει. Ἀλλὰ πρέπει αἱ ἐπιστολαὶ σου νὰ μὴ εἶνε τόσοι 'σύντομοι'. Τίποτε, τίποτε δὲν εἶχες νὰ μου εἰπῆς;

Θὰ ληφθῆ φροντίς, Ἀνδρέε Στρατιώτα, ὥστε οἱ συνδρομηταὶ νὰ λαμβάνουν τὰ φύλλα συγχρόνως μετὰ τοὺς ἀγοραστάς.

Ἡ Στέφανε Σπυρ. Καλογερά, πόσον εὐχαριστήθην διότι μοι γράφεις ἀπὸ τόσο μακριά, ἀπὸ τὸ Νικολαίεφ τῆς Ρωσίας, καὶ διότι ἀγαπᾷς τόσο τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα. Νὰ μου γράψῃς συχνά, μικρὴ μου φίλε, διότι κ' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ πολύ.

Πόσον ἐμπράκτως ἀποδεικνύεις τὴν περὶ τὴν «Διαπλάσιν» ἀγάπην σου, καλὴ μου Ἀλίκη! Πολὺ εὐχαριστῶς γίνεσαι δεκτὴ εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς.

Πολὺ εὐτυχῆ με κάμνει ἡ ἀγάπη σου, *Δρόσος τῆς Πρωίας*, καὶ ἡ στοργὴ τὴν ὁποίαν τρέφουν δι' ἐμὲ πάντες οἱ οἰκεῖοί σου. Σὰς εὐχαριστῶ όλους.

Βεβαίως, Ἀριάδνη Μ. Κούπκα, εἶσαι δεκτὴ εἰς τὸν διαγωνισμὸν. Ἀφοῦ εἰς τοὺς ὅρους αὐτοῦ το λέγω καθαρὰ καθαρά, ὅτι πᾶς συνδρομητὴς καὶ πᾶσα συνδρομητριά ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ συμμετάσχῃ εἰς τὸν διαγωνισμὸν, διατὶ ἀμφιβάλλεις καὶ σὺ καὶ τόσο ἄλλοι οἱ ὁποῖοι μοῦ ἀπευθύνουν τὴν ἴδιαν μετὰ ἐρώτησιν, ἂν εἶνε δεκτοὶ εἰς τὸν διαγωνισμὸν; Τότε λοιπὸν διὰ πείρους προτείνω τοὺς διαγωνισμοὺς, ἂν ἔχῃ διὰ τοὺς συνδρομητάς μου πάντας ἀνεξαιρέτως;

Εἶσαι τώρα εὐχαριστήμενος, *Ἕλλην τοῦ Κανθάσου*; καὶ ἐννοήσεις διατὶ δὲν ἐλάβθῃς ἀπάντησίν μου;

δραχμάς δι' ἐκάστην ἐπιτυχάνουσα. Μετὰ 24 βολὰς ὄφραϊς δοῦναι ὁ κυνηγὸς 34 δραχμάς. Πόσαι βολαὶ τοῦ ἀπέτυχου καὶ πόσαι ἐπέτυχου; Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἰδρυτοῦ Ναυτοπαιδείας.

36. Ρόμβος.
Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔβδομον ὁ κύβος σὰς δανεῖται. Τὸ δευτέρον μου δύο φορές 'ς ταυτὶ σου φυθρίζεται. Τὸ τρίτον μου εὐρίσκεται εἰς κάθε πολιτείαν. Τὸ τέταρτον ἑλληνικὴν σημαίνει νῆσον μίαν. Τὸ πέμπτον μου συνέθεσε νομοθεσίας θείας. Τὸ ἕκτον εἶν' οὐδέτερον μίξ ἀντωνυμίας.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κομμικῶ Ἀριστοφάνους

37—40. Μαγικὸν γράμμα.
Δι' ἀνταλλαγῆς ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων μεθ' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἕλαι τόσοι λέξεις: Νάτος, Οἶτη, Πόρος, Πίλος.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Σεμράμιδος

41.—45. Κεκρυμμένα ὀνόματα ζῶων.
1.—Ἡ Γαλλία εἶνε ὀραία χώρα.
2.—Ὁ Φωκίων ἦτο ἄριστος στρατηγός.
3.—Ἡ ἐργασία καὶ ὁ πόνος εἶνε γοναῖς τῆς εὐτυχίας.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κέρης τῆς Δοκασμένης Ἰδης.

44—45. Μεταμορφώσεις.
1. Ἡ Ἰος διὰ 5 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Τῆνος.
2. Ἡ Σκῆρος δι' 7 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Ἰλιος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Αἰλίου Ἀριστείδου.

46. Παίγνιον.
Νὰ ἀναγνωσθῆ ἡ κάτωθι ἐπιγραφή:
Σ Α Γ Α
Υ Σ Ε Ν
Ο Υ Σ Α
Π Ο Υ Σ
Ν Θ Ρ Ω
Α Ρ Ε Τ
Η Α Τ Ο
Ο Θ Ε Ο

Ἐστὴν ὑπὸ Θεοφ. Χριστοφίδου.

47. Ἀκροστιχίς.
Τὰ ἀρχαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα στρατηγῶ τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον.
1, Πτηνόν. 2, Ρωμαῖὸς αυτοκράτωρ. 3, Μέρος τοῦ σώματος. 4, Ἀρχαῖος λυρικός ποιητής. 5, Ἐπίσημος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. 6, Ὄρος τῆς Ἑλλάδος. 7, Περιφημὸς Γεωγράφος.

Ἐστὴν ὑπὸ Ἀγησιόλου Γαλιανοπούλου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Δι' λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 5 Ἀπριλίου ε.ε.)

32. Στοιχειόγραφος.
Τὴν ὄψιν ἔχω μαύρην, ζωφώδες θεωρίας. Καί, θὰ νομίσῃς, εἶμαι ἐκ τῆς Αἰθιοπίας. Ἐν τὰ τρία μου ψφῆα ἂν τέταρτον προσθέσῃς Μνημεῖον τι ἀρχαῖον εὐθὺς θ' ἀποτελέσῃς, Καὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου θὰ διαδοῦν ταχέϊαι Ἐκπλήττουσαι τὸν νοῦν σου ρητόρων αἱ χορεῖαι.

Ἐστὴν ὑπὸ Ν. Κουστογιάννη.

33. Λένινγμα.
Εἰς τὴν Δῆλον, Πύλον, Μῆλον θὰ μ' εὐρήθῃς κατὰ τοῖκουντα, Ὅχι ὁμως εἰς τὴν Σμύρνην, Ἄμοργόν καὶ Τραζοῦντα.

Ἐστὴν ὑπὸ Ι. Θεοφιλοπούλου.

34. Καλλιτεχνικὴ ἐρώτησις.
Πῶς ἀνομάζετο ὁ γλύπτης ὁ κατασκευάσας τοὺς πρὸ τοῦ Πανεπιστημίου ἀνδριάντας Ῥήγα τοῦ Φεραίου καὶ τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε', καὶ πόθεν κατήγετο;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπῶ τῶν Ἱερολοχιτῶν.

35. Πρόβλημα.
Κυνηγὸς ὑπόσχεται εἰς φίλον του νὰ τῷ διδῇ 6 δραχμάς δι' ἐκάστην ἀποτυχάνουσαν βολήν, ἐκεῖνος δὲ ὑπόσχεται νὰ διδῇ τῷ κυνηγῷ 5

διαστημάτος θὰ ἐξαντληθῶσι πάντες οἱ παρεχόμενοι εἰς τὴν ἡλαττωμένην ταύτην τιμὴν τῆς 1 δραχμῆς, μεθ' ἧ αἱ ὀλίγαι φυλαττόμεναι ἐν τῇ ἀποθήκῃ πλήρεις σειραὶ τῶν 23 τόμων θὰ πωλῶνται καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀρχικὴν τῶν τιμῶν, πρὸς δραχμάς 2,50 ὁ τόμος.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις πρέπει νὰ πέμπωσι κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ Γραφεῖόν μας, δι' ἐκάστον ζητούμενον τόμον δραχ. 1,10, διότι 10 λεπτὰ ἀπαιτοῦνται διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πέμπουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμον (φράγκον χρυσὸν ἐν δι' ἐκάστον τόμον), δὲν προσθέτουσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΥΟ ΚΑΙ ΗΜΙΣΕΙΔΙΣ ΜΟΝΟΝ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἐκάστος τόμος ἐκτὸς τοῦ μυθιστορηματός του καὶ τῆς ἄλλης ποιικίλης ὕλης ἔχει καὶ 100—130 εἰκόνας.

Ἐκτακτὸς ὅλος εὐκαιρία παρέχεται ἀπὸ σήμερον εἰς τοὺς γονεῖς τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἠθικῶν βιβλίων μόρφωσιν τῶν τέκνων των.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν σχηματίσασα πλήρεις σειράς τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων 23 τόμων τοῦ περιοδικοῦ τούτου, ἀπεφάσισε νὰ προσφέρῃ εἰς τὸ Κοινὸν τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθυνήν, εἰς τὸ τρίτον σχεδὸν τῆς ἀξίας αὐτῶν, ἧτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ παρεχόμενοι εἰς τὸσον μικρὰν τιμὴν τόμοι εἶνε ὁ πρῶτος καὶ

ὁ τέταρτος μέχρι τοῦ εικοστοῦ τρίτου, ἧτοι πάντες οἱ ἐκδοθέντες μέχρι τοῦδε τόμοι τῆς Διαπλάσεως, ἐκτὸς τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ τρίτου, ἐν ὅλῳ δηλαδὴ 21 τόμοι, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Καὶ ἐξ ἄλλων μὲν τόμων εἶνε ὀλίγα τὰ πλεονάζοντα καὶ εἰς τὴν τιμὴν τῆς μιάς δραχμῆς προσφερόμενα ἀντίτυπα, ἐξ ἄλλων δὲ περισσότερα. Ἐπομένως οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀποκτήσωσιν ὅλην τὴν σειρὰν τῶν 21 τόμων πρέπει νὰ σπεύσωσιν ἐκ τῶν πρώτων, διότι ἐκ τῆς προθυμίας μεθ' ἧς ἡγοράζοντο μέχρι τοῦδε οἱ τόμοι τῆς Διαπλάσεως εἰς τὴν τιμὴν τῶν δραχμῶν 2,50 βέβαιον εἶνε ὅτι ἐντὸς ὀλιγίστου χρονικοῦ

ὀλιγίστου χρονικοῦ

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Η. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπισταγῶν, χωρονομιματῶν παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένῃς ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομητῆται παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιὰν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταίνιας

Παραπάνω περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρελθόντων δεκαπενθήμερον τὸ πᾶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἰσὶν ἀπαράδεκτα.